

Sant Pau del Camp una mescla d'estils única al món

<http://webs.ono.com/santpaudelcamp/cas/monasterio.htm>

<http://www.ccma.cat/tv3/alacarta/programa/Monestir-de-Sant-Pau-del-Camp-de-Barcelona/video/4102236/>

Una de les joies del patrimoni barceloní, **el monestir de Sant Pau del Camp**, uneix dos estils tant diferents com el romànic i el cubisme i el nexa és un jove pintor anomenat **Pablo Picasso** que durant la seva estada a Barcelona, a principi del segle XX, **hi anava sovint a dibuixar** i prendre apunts. L'artista es va inspirar en la figura d'Eva d'un dels capitells del claustre per pintar una de les figures del quadre *Les senyorettes d'Avinyó*. Un claustre que, d'altra banda, és únic perquè en si mateix uneix el romànic amb elements arquitectònics de clara tradició musulmana, com és el cas dels arcs lobulats.

Però també diuen que uneix el romànic amb el modernisme ja que sembla que Gaudí es va inspirar amb el paviment de l'església.

Llegendes

La llegenda de Sant Pau i Sant Pere

Diu la llegenda que sempre que el Compte de Barcelona havia de marxar fora de la ciutat, el Senyor de Bell-lloc quedava al capdavant del govern. En una d'aquestes ocasions va venir a Barcelona un enviat del Papa per a comprar-hi uns cavalls, però els tractes no varen arribar a bon terme i es va barallar amb el governador. Aquest, pres de fúria el va matar i adonant-se del crim que havia comès, va refugiar-se en una cova prop del mar. Allí restaria durant anys. Un bon dia va aparèixer un parell de pelegrins en una barca. Aquells pelegrins no eren altres que Sant Pere i Sant Pau, enviats pel Papa per a comunicar-li el seu perdó. A canvi però hauria de complir amb una penitència: construir dos monestirs, un a cada cantó de la ciutat. I així fou que es va edificar el monestir de Sant Pere de les Puel·les i el de Sant Pau del Camp. I així va ser que va néixer la dita barcelonina "anar de Sant Pere a Sant Pau"

L'Harem del Rei Moro

L'any 714 els musulmans arribaren a Barxiluna, que és com ells l'anomenaven. Per no patir els estralls esgarriuosos que va sofrir Tarragona, que se'ls va resistir, la ciutat sembla que es va lliurar als conqueridors. Els musulmans van destruir el monestir de Sant Pau del Camp, però respectaren la resta. I potser fins i tot hi van construir les primeres drassanes de la ciutat, per defensar les costes contra expedicions cristianes. Molts barcelonins abraçaren la religió de Mahoma per eludir els impostos i a aquests conversos se'ls va anomenar muladí.

La llegenda diu que van fer servir d'harem el que abans era el monestir i que el rei moro hi tingué allí les seves set-centes dones. Totes els esforços per desempal·legar-se dels sarrains eren inútils, de tal manera que una princesa molt bella i plena d'encisos i dots naturals, decidí sacrificar la vida en profit de la seva pàtria. Procurà contreure el mal cristal·lí, malura terrible que dona gran bellesa a les dones que la pateixen, però que no els permet alternar amb cap home, ja que els mata sense que ells se'n adonin. Contagiada la malura, la princesa esdevingué encara més formosa. Aleshores va fer veure que s'havia enamorat del rei moro i que li agradaria casar-s'hi tot renunciant a la llei de Crist. Perdudament enamorat el musulmà la va acceptar en matrimoni i la va fer reina del seu harem. Al cap de poc temps el rei va agafar el mal i va morir. Els moros mancats del seu rei es desmoralitzaren, perderen força i acabaren sent vençuts pels cristians.

Orígens:

No se sap exactament quan es va construir el monestir de Sant Pau del Camp. La làpida funerària, trobada l'any 1596 a Sant Pau, que segellava la tomba del compte Guifré-Borrell, fill de Guifré El Pilós, fa pensar que quan es va morir l'any 911 el monestir ja existia, i que aquest havia de representar un lloc de notable importància si un membre de la casa comtal barcelonina hi era enterrat.

D'altra banda també s'hi han trobat restes funeràries de l'època romano-cristiana. La tradició local parla d'un hospici obra de Sant Paulí en el mateix indret, fet que suposaria la seva existència en el segle V, però falten documents que així ho acreditin. De totes maneres l'existència de elements pre-romànics a la porta principal del temple situa el monestir a l'època visigòtica.

Segons el "Llibre dels fets d'armes de Catalunya compost per Mossèn Bernat Boades", escrit el 1420, fou el mateix Guifré el Pilós qui va fer edificar el monestir dedicat a Sant Pau, on després hi seria enterrat el seu fill però, com s'ha dit anteriorment, ens trobem davant la falta de documents que confirmin aquest fet.

No és difícil deduir doncs que es tracta d'un dels monestirs més antics de Barcelona. Quan es va edificar, quedava lluny de la ciutat, entre els horts i els camps que envoltaven el recinte emmurallat de camí cap a la muntanya de Montjuïc, per això és conegut amb el nom de Sant Pau del Camp.

L'any 985 davant el saqueig de les tropes morisques dirigides per Al-Mansur és molt possible que els monjos benedictins que habitaven el monestir l'abandonessin, ja que se sap que des d'aquella època i durant més de 100 anys va quedar deshabitat i només l'església va romandre oberta.

La Fundació del Monestir:

A finals del segle XI, els nobles Geribert Guitard i la seva segona esposa Rotlendis, membres de la casa de Bell-lloc, van dur-ne a terme la restauració, que deuria ser quasi be total ja que són pocs els elements d'èpoques anteriors que s'hi han trobat, i van fundar de nou el monestir unint-lo al de Sant Cugat del Vallès per tal d'establir una comunitat monacal. Així va néixer el priorat de Sant Pau del Camp.

Anys més tard, el 29 d'abril de 1117, Geribert i Rotlendis van posar el monestir sota la tutela i protecció del bisbe de Barcelona i arquebisbe de Tarragona, Oleguer (Sant Oleguer), mitjançant una donació que incloïa el castell de Bell-lloc (Cardedeu) amb tots els seus drets. Així consta en la làpida sepulcral de Guillem de Bell-lloc.

Els Bell-lloc sempre van estar al costat del monestir. Així, el 1278, Beltran de Bell-lloc el va fer hereu de la major part dels seus bens a canvi d'ésser enterrat en el claustre.

El 30 de desembre de 1127, Oleguer i els fundadors del monestir van tornar a deixar Sant Pau del Camp a càrrec del monestir de Sant Cugat, tot i que mantenia la seva autonomia per la seva codependència de la Santa Seu. A partir d'aquesta data fins el 1212 no hi ha cap tipus de documentació, però se sap que al segle XIII ja no depenia de Sant Cugat.

La Congregació Claustral Tarraconense

L'any 1229 té lloc la fundació de la Congregació Claustral Tarraconense que aglutinava tots els monestirs benedictins de les terres catalanes, i el prior de Sant Pau és nomenat president de l'assemblea i comissionat del Papa. Aquest és un fet important ja que a partir d'aquesta data són moltes les assemblees d'abats i priors que tenen lloc a Sant Pau, i per tant són molts els documents signats en el monestir.

A partir del 1492 comença l'escissió de la congregació de monestirs catalans, quan per reial decret s'uneix el monestir de Montserrat a la congregació de San Benito de Valladolid. Les assemblees de la Congregació Claustral Tarraconense eren cada cop menys importants.

Durant aquella època el monestir de Montserrat cada cop estava més interessat en el de Sant Pau, i finalment el 1577 aconseguí que el Papa Gregori XIII decretés la seva unió. Un any més tard els monjos observants de la capella de Montserrat de Barcelona es traslladaven a Sant Pau. Això no agradà gens a la congregació catalana, ja que es quedava sense el seu principal lloc de reunió, i inicià un llarg període de

protestes. Finalment, el 1593, Montserrat cedeix a canvi del monestir de Sant Benet del Bages, més ric i més proper a les necessitats de Montserrat.

La independència de Sant Pau del Camp no durà gaire ja que el monestir de Sant Pere de la Portella (Berguedà) s'hi va interessar i la seva unió fou aprovada pel Papa Pau V el 1617. Els monjos de Sant Pere de la Portella es van traslladar a Sant Pau del Camp a excepció d'un, que es va quedar com a vicari de l'església del monestir. A rel d'això Sant Pau deixa d'ésser priorat i es converteix en abadia.

Un nou canvi succeeix el 1672, al traslladar-se el col·legi i el noviciat de la congregació claustral benedictina de Catalunya a Sant Pau del Camp. Per aquest motiu es van haver de fer obres de rehabilitació i ampliació del monestir.

El final del Monestir i l'inici de la Parròquia

El monestir va ser el darrer refugi del govern de la Generalitat l'any 1714. Ja des d'abans les dues Instituciones tenien una estreta relació, com ho prova que qui va ser abat entre 1680 y 1683, Josep Sastre, fou un dels seus presidents. La seva làpida es troba encara en un racó del claustre.

Entre 1808 i 1814, època d'ocupació francesa, el monestir es convertí primer en hospital de les tropes franceses i després en caserna de les tropes italianes. L'octubre de 1814, quan les tropes invasores ja s'havien retirat, obre les portes al nou curs acadèmic gràcies al treball d'un jove professor, Joan de Zafont, que dos anys més tard, amb només 27 anys seria nomenat catedràtic de teologia, i després es convertirà en el darrer Abad de Sant Pau del Camp.

Amb la instauració del Trienni Constitucional el govern, mitjançant un decret, acordà la dissolució del monestir i del noviciat, i va crear-ne la parròquia. D'aquesta manera les instal·lacions del monestir, a excepció del temple que funcionaria com a parròquia, quedaven en mans del govern, que les cediria a l'ajuntament de Barcelona. Inicialment l'ajuntament pensava convertir-lo en un escorxador públic, però posteriorment es va decantar per habilitar-lo com a correccional. Per sort el període fou breu i sempre va estar sota la vigilància de Joan de Zafont, que havia estat nomenat ecònom de la parròquia de Sant Pau al 1822.

La caiguda del Trienni Constitucional el 1824 va fer retornar el monestir al que havia estat, tot i que els monjos no van poder tornar fins el 12 de gener de 1828 ja que fins aleshores s'hi van allotjar tropes reialistes franceses.

L'agitació popular i les revoltes contra les condicions laborals, d'habitatge i salubritat que tingueren lloc el 1835, es van traduir en la crema de convents i de fàbriques, fets que van suposar que el mes de juliol d'aquell any els monjos de Sant Pau del Camp haguessin d'abandonar el monestir irremeiablement, tot i que no es produí cap tragèdia.

Posteriorment, el 1837 la desamortització de Mendizábal desvinculà gran part del patrimoni eclesiàstic, passant-lo a mans de l'estat per a subhastar-lo, i obtenir uns ingressos que li permetrien reduir el dèficit crònic que arrossegava l'hisenda pública. Des d'aleshores l'església va esdevenir parròquia del barri, mentre que la resta del monestir que restava en peu hauria de passar encara per diverses mans.

L'any 1842 hi havien dues escoles, una per a nens i una altra per a nenes, i tres anys després, al 1845, passà a convertir-se en caserna d'infanteria fins 1890. Durant aquesta darrera època, un grup de barcelonins encapçalat per Víctor Balaguer, lluità per a que Sant Pau del Camp fos reconegut com a monument nacional, reconeixement que va arribar l'any 1879.

Quinze anys més tard, el 1894 s'inicià una primera restauració que, passant per diverses etapes, finalitzà el 1927 amb l'enderrocament dels annexes, salvant una sala capitular gòtica del segle XIV. Durant la Guerra Civil va patir diverses destrosses. La darrera restauració s'ha dut a terme en l'actualitat amb l'objectiu de restablir els desperfectes produïts per les pluges i inundacions, l'acumulació de pols i brutícia i el desgast dels fustes i de les bases de les columnes.

Del que fou l'antic monestir de Sant Pau del Camp avui en dia només queda l'església, que funciona com a parròquia, la sala capitular, el claustre i la casa abacial, ara rectoria.

Urbanisme

L'època Romana

Durant la dominació romana el Raval era una zona de camps, hortes i aiguamolls, presidida per l'estany Cagalell que recollia l'aigua procedent de torrents i rierols que baixaven de Collserola, i que inicialment assortia d'aigua aquesta zona agrícola que vorejava la ciutat.

Des de Barcino, o millor dit, des de la Colònia Julia Augusta Favencia Paterna Barcino, sortien tres camins que travessaven el que ara coneixem com a Raval, el que duia cap el Llobregat, actualment carrer de l'Hospital, el que conduïa cap a Sarrià, que ara coneixem com a carrer dels Tallers, i el que s'endinsava cap a la muntanya de Montjuïc, que ha subsistit amb el nom de carrer de Sant Pau. És important aquesta fita ja que és a la vora d'aquests camins on es comencen a edificar monestirs, hospitals, leproseries, etc. fora de les ciutats, i on també s'hi comencen a situar petites viles que vivien de treballar els camps. Així doncs se sab que poc després de la caiguda de l'imperi romà ja existia un petit poblet medieval en la zona del monestir de Sant Pau del Camp.

L'Edat Mitjana

La paraula Raval resulta de la deformació del àrab *rabad*, que vol dir suburbi, extramurs. No serà fins a la construcció de la tercera muralla durant el regnat de Pere III el Cerimoniós, en el segle XIV, quan Sant Pau del Camp quedi inclòs dins la ciutat.

El fort creixement econòmic i social van fer necessària aquesta segona ampliació del perímetre emmurallat (la primera la va realitzar Jaume I un segle abans).

Hi havia la tendència en aquells anys d'incloure dins les muralles grans extensions de terreny en previsió de l'arribada d'èpoques de crisi, de manera que aquelles edificacions que s'havien anat construint extramurs degut a que es consideraven molestes, amb la creació de la tercera muralla quedarien intramurs. Aquest era el cas de l'Hospital dels Mesells que era una leproseria fundada en el segle XII on és ara la Plaça del Pedró, i el de l'Hospital de la Santa Creu, fundat l'any 1401 on s'hi acollien pobres i nens abandonats.

Degut a la gran quantitat de terreny desocupat que oferia el Raval, a partir de la creació del nou recinte emmurallat, moltes van ser les ordes religioses s'hi van anar instal·lant, de manera que en el segle XIX el Raval era considerat el barri dels convents.

La Industrialització

Més tard, a mitjans del segle XVIII, les fàbriques, especialment les tèxtils que necessitaven de grans extensions de terreny i força aigua, es van anar intercalant entre hortes i convents. La potenciació d'immigració que va suposar la industrialització va convertir el Raval en el barri més dens d'Europa, i es van anar ocupant tots els espais que quedaven buits com a zona residencial. Cal fer esment de que Barcelona va ser castigada per Felip V el 1714, després de la guerra de Successió, a no expandir-se extramurs, de manera que el fort creixement demogràfic que va comportar la industrialització es va haver de fer dins el recinte emmurallat.

Ben bé al costat del monestir de Sant Pau del Camp, al carrer Riereta, s'hi va construir una de les fàbriques més famoses de l'època, *La España Industrial*, que actualment és una caserna de la Guardia Civil.

Tot i que el caràcter del Raval era marcadament popular i fabril, l'ocupació social fou bastant heterogènia, doncs molts cops els amos de les fàbriques s'hi feien construir les seves cases senyorials, com el Comte Güell, que va construir el seu palau al carrer Nou.

Les condicions de vida i laborals dels obrers eren molt dolentes, i això provocà un seguit de revoltes que acabaven amb la crema de convents i de fàbriques el 1835, fet que alleujava l'espai urbà. Dos anys més tard va arribar la desamortització de Mendizábal. Tenint en compte el gran nombre de convents que s'hi havia establert a la zona, ens podem fer una idea de l'impacte que hi va tenir. Les terres de l'església es van lliurar a mans de l'estat per a subhastar-les i obtenir uns ingressos. Aquests terrenys van quedar a mans de la burgesia que va començar a edificar intensament, sense espais lliures, per sobre de les cinc plantes autoritzades, ocupant patis interiors i terrats, etc. i traslladant al Raval aquells edificis molestos, com les presons, que restaven a l'altra banda de la Rambla on hi residia la burgesia.

Després de les Muralles

L'enderrocament de les muralles el 1859 va permetre l'expansió urbanística cap a l'Eixample i de la indústria cap a la perifèria, i el Raval es convertí en un barri de vivendes pels més desafavorits, on s'hi van concentrar gran part dels immigrants arribats amb motiu de les exposicions universals de 1888 i 1929.

Amb el pas del temps s'hi van anar obrint tabernes, cafès i teatres. La seva proximitat al port i la presència del quartel de les Drassanes va facilitar l'aparició d'aquests tipus de locals, de prostitució i també de delinqüència, fins convertir-se en el *Barrio Xino*

A mitjans del segle XX apareixen les primeres iniciatives de millora del barri, com el tancament de prostíbuls i l'obertura de l'avinguda García Morato, avui avinguda de les Drassanes. La situació va empitjorar durant els anys 80 amb l'aparició de tràfic de drogues.

No serà fins l'arribada de la democràcia quan aquestes prenguin un caràcter marcadament més seriós. Actualment hi ha en marxa el Pla Central del Raval, que ha suposat l'obertura d'espais com els jardins del monestir de Sant Pau del Camp, el MACBA, el Centre de Cultura Contemporània i la Rambla del Raval.

El Raval, però, continua sent un barri d'immigrants. Així ho de mostra el fet de que en el curs 1993-1994 el Col·legi Collaso i Gil, al costat de Sant Pau del Camp, va iniciar el curs amb alumnes de 22 països diferents.

L'església:

L'actual fou erigida pel matrimoni Geribert Guitard i Rotlenda abans del 1127 aprofitant a la façana alguns elements antics.

Exterior

És un edifici que presenta un planta de creu grega de nau única, amb un transepte molt marcat, rematada amb un absis central més gran i dos de laterals. La coberta és de volta de canó, i la zona del creuer està coberta amb cúpula octogonal traspassada per petxines.

Els tres absis són decorats amb llombardes amb motius vegetals i geomètrics de certa influència àrab.

L'entrada principal al temple és pel carrer de Sant Pau. Per aquest cantó de l'edifici, la façana de l'església i la de l'actual rectoria fan angle, fet típic del gòtic català dels segles XIII i XIV.

La Portada

La porta, dintellada, està flanquejada per dues columnes culminades amb capitells marmoris de temes vegetals que daten d'època visigòtica (del segle VI o VII).

El capitell de l'esquerra recorda molt els volums i les formes dels capitells califals de niu d'abella.

Cal fixar-se en los blocs pétris amb funció d'impоста entre els capitells i l'arquivolta, dons són també visigots del segle VI i estan decorats amb creus i rosetes inscrites en cercles, estrelles de diversa morfologia i altres símbols de caràcter clarament solar.

La llinda té un crismó amb una inscripció amb els noms (Renard i Ramona) dels qui la pagaren i el preu (7 morabatins). La imatge és veu completada per les figures del tetramorf: amb els símbols dels evangelistes, el lleó de sant Marc i el bou de sant Lluc als costats del timpà i més amunt l'àngel de sant Mateu i l'àliga de sant Joan. A sobre, un altre relleu circular amb la mà de Déu.

La resta de la façana està articulada a través d'una doble filera d'arcuacions llombardes sostingudes per mènsules amb decoració geomètrica, zoomòrfica i cares humanes, animals fantàstics i vegetals.

Interior:

L'encreuament de la nau i el transsepte està cobert per una cúpula, de base quadrada, que passa a octogonal per mitjà de quatre trompes. Té quatre finestres circulars corresponen als quatre punts cardinals i presenta exteriorment un cos octagonal de base quadrada.

El braç dret del creuer comunica amb el sala capitular gòtica, que a la vegada te sortida al claustre romànic.

A l'interior la llum natural que entra per les finestres és escassa, fet que impregna tot el temple d'un ambient que convida a la reflexió i a la oració.

Antigament l'altar major era dedicat a Sant Pau, patró dels espasers. A la dreta hi havia un retaule dedicat a Sant Benet i a l'esquerra l'altar de la mare de Deu del Roser i el de Sant Galderic, patró dels pagesos.

El paviment de l'església ha estat restaurat l'any 2002, per restablir els desperfectes produïts principalment per les pluges i les inundacions.

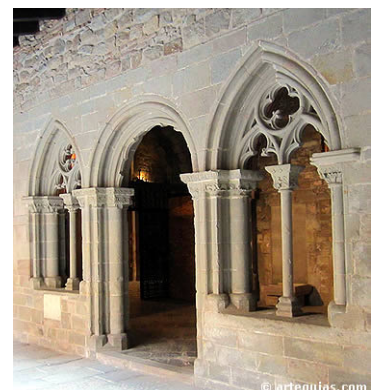

La Sala Capitular

La sala capitular, amb entrada, gòtica, al claustre i, més tard, capella del Santíssim, fou construïda vers el 1315, així com el dormitori i altres dependències ara destruïdes o desfigurades.

També és interessant la Sala Capitular, construcció del s. XIV on actualment hi ha ubicada la llosa sepulcral del comte Guifré II de Barcelona, i la sala noble del Palau de l'Abat, anomenada "Sala Abat Safont" (s. XIV-XV), damunt de la qual es bastí a començaments del s. XVIII l'esmentat palau.

La comunicació entre la sala capitular i el claustre és un ventall amb

arc de mig punt flanquejat per dos finestrals d' estil gòtic.

La làpida funerària de GUIFRÉ BORRELL

Era el gener de 1596 quan es van iniciar unes obres al carrer de Sant Pau per a construir-hi una gran claveguera que havia de passar a la vora del monestir. De cop, els obrers que estaven cavant al terra van topar amb una pedra amb inscripcions per les dues cares voltada d'ossos i objectes funeraris, era clar que el lloc havia estat un cementiri. D'entre tots els objectes cridava l'atenció una arca de fang vidriat de color verd, que els mateixos obrers van trencar per tal d'esbrinar que hi amagava dins.

Veient que només es tractava d'ossos, els van amuntegar amb la resta i van llençar els trossos en que havia quedat reduïda l'urna. La làpida funerària va quedar mig abandonada en el pati del monestir, just al darrera de l'església, de camí als horts, on hi va estar uns 20 anys.

Al 1618 l'Abad del monestir Pere Sanxo va creure que aquell lloc no era l'idoni pel record de qui va ser un príncep, i la va col·locar a un costat de la porta principal, tot i que no seria el seu lloc definitiu. Posteriorment, el 1815, la làpida va fer cap a la paret de l'altar de Sant Galderic, i el 1830 de nou es va traslladar, aquest cop al forat d'una finestra que connectava el creuer amb la capella del Sant Crist, per tal de que es poguessin veure les dues cares. Més tard la finestra va esdevenir porta i la làpida, partida en dues per poder admirar les inscripcions, es va enclastar en el mur. Quan es va enderrocar la capella del Sant Crist, la làpida es va traslladar de nou i actualment la podem veure a la sala capitular.

Sobre ella s'han obert alguns dubtes, el primer fa referència a la data de la mort de Guifré Borrell, doncs no està molt clar i es podria situar entre el 911 i el 916, i el segon és que la gramàtica emprada no és massa clara i hi han parts del text que ningú no ha gosat mai a traduir

Durant un breu període de temps fou la seu del govern de la Generalitat de Catalunya fins l'11 de setembre de 1714.

El claustre

El claustre, del principi del s. XIII, és petit i recollit, amb quatre obertures a cada banda, amb columnes bessones i capitells ornats de fulles d'acant i altres temes d'inspiració netament romànica. La característica del claustre la trobem en els arcs lobulats, no tots iguals, ja que n'hi ha de tres i de cinc lòbuls per cada arcada. Són gairebé únics en territori català hi s'han fet plantejar la seva relació amb reminiscències musulmanes.

A les cantonades hi ha quatre pilastres que emmarquen les galeries de columnes geminades. Aquestes sostenen uns capitells esculpits amb temes vegetals, d'animals fantàstics potser en referència als bestiaris, i fins i tot escenes historiades. Dels 48 capitells, la majoria són vegetals i alguns són molt senzills, apanes esbotzats, mentre d'altres imiten el capitell corinti o compost romà mitjançant el traç de fulles carneses d'acant.

Al voltant del claustre hi trobem moltes làpides i tombes dels Bell-lloc, protectors del monestir, i d'altres famílies nobles i religiosos completen el conjunt arquitectònic.

El misteri de la Granota de Pedra i la luxúria

Al claustre trobem el gran misteri de la granota que apareix atrapat entre els peus de dues columnes. Si ens fixem en la simbologia cristiana, el significat no queda gens clar doncs en algunes tradicions sembla

que les granotes -una de las set plagues d'Egipte- i els gripaus representen al maligne, el pecat, la luxúria, com il·lustra un dels capitells en el que dos gripaus xuclen els pits d'una dona.

Però la granota també representa en la iconògrafa cristiana la resurrecció, la regeneració i la fecunditat. En aquest cas, la granota de Sant Pau del Camp podria remuntar-se a la reconstrucció del monestir entre els segles XII y XIII.

Descobrim el que hi ha amagat en els capitells

Capitells zoomorfs: típics del romànic on hi podem trobar animals com lleons, àguiles, grifs, etc. Nosaltres us proposem que cerqueu les sirenes au.

Escenes de combat (caça i guerra): infant contra os, un monstre que agafa amb les urpes l'escut d'un soldat, un lleó que atrapa un home amb l'urpa sobre el seu cap, etc. Nosaltres us proposem que cerqueu un arquer a cavall disparant a un cérvol

Episodis bíblics i escenes moralitzadores: Nosaltres us proposem que cerqueu l'escena del Pecat Original, amb una enorme serp enroscada a l'arbre prohibit i a un dels costats, Adán amb la mà a la gola.

El seu costat cerqueu una escena moralitzadora sobre el pecat de la luxúria en el que una dona amb cabells llargs, però que ha perdut el rostre, es troba mig despullada mentre dos enormes gripaus li xuclen els seus pits.

Curiositats:

Els monjos d'hàbits negres

Els monjos, que seguien l'**Orde de Sant Benet**, també eren coneguts com a "monjos negres" pel color de la seva indumentària formada per un **hàbit negre** amb túnica, un **escapulari**, caputxa i **cinyell**.

Els seus monestirs eren **societats independents**, situats en llocs apartats: per ser autosuficients havien de disposar d'un hort, un galliner, un forn, un molí i un graner, i estar prop del bosc o el camp.

L'abat JOSEP SASTRE I PRATS

Josep Sastre i Prats, abat del monestir de Sant Pau del Camp, és el número 109 en la llista de presidents de la Generalitat. Ho va ser durant el període comprès entre 1680-1683.

Tot i que en aquella època ja s'havia dut a terme la unió dinàstica de Catalunya-Aragó amb Castella, cada zona conservava la sobirania i les seves pròpies institucions polítiques (dret, moneda, sistema fiscal, etc.). La lluita per la successió entre els Borbó i els Habsburg en el segle XVIII, va significar la derrota per Catalunya, que era partidària dels Àustria, i l'abolició de les institucions catalanes a favor d'una política absolutista duta a terme pel Borbó Felip V.

L'abat SAFONT

Joan de Safont i de Ferrer (Besalú 1789 - Barcelona 1847) possiblement hagi estat l'abat més popular de Sant Pau del Camp. Va ser nomenat abat amb només 28 anys. Historiador i filòsof, va ser catedràtic de Filosofia i l'artífex d'un famós Gabinet de Física al Col·legi de Sant Pau, fins la seva exclaustació el 1835. Organitzà un notable museu i una biblioteca

Sant Galderic, patró dels pagesos

Sant Galderic va néixer l'any 820 a la vila occitana de Viéleville, actualment coneguda amb el nom del sant. Galderic era un pagès que conreava amb dos germans seus les terres d'un mas del seu poble. La seva religiositat i el seu amor a la naturalesa el van dur a ingressar en l'orde de sant Benet. Sempre va estar al costat de la pagesia defensant-la de la pressió i el maltractament que rebia dels senyors feudals. Va morir el 16 d'octubre de l'any 900 i fou enterrat al monestir de Sant Martí del Canigó.

Immediatament començà la devoció popular produint-se un seguit de miracles. Finalment, en el concili de Narbona de l'any 990, va ser canonitzat com a sant pel bisbe de Tolosa Raimon II.

Sant Galderic era invocat pels pagesos catalans, en un temps especialment difícil i conflictiu per a la pagesia. Després del decret de Nova Planta (1707-1714) els bisbes castellans van substituir Sant Galderic per sant Isidre, i va quedar arraconat tot i que la seva memòria ha subsistit.

Durant la invasió francesa, al 1654, part de les relíquies de Sant Galderic foren traslladades a l'església del monestir de Sant Pau del Camp, fins que van poder ser retornades al monestir de Sant Martí del Canigó.

En record a aquest fet cada 16 d'octubre, festivitat de Sant Galderic, es fa una celebració a l'església de Sant Pau

La Inundació de 1981:

La tarda del 21 d'agost de 1981 una gran pluja va caure sobre Barcelona i inundà el monestir, en especial el claustre on l'aigua va arribar a una alçada de dos metres. Actualment un cartell enganxat a una porta del claustre recorda els fets.

Aquest no era el primer cop que passava tot i que sí fou el més greu dels darrers anys. La insuficiència de la xarxa de clavegueram, remodelada posteriorment pels jocs olímpics del 92, i el record dels orígens geològics de la zona (hortes i marismes properes a l'estany Cagalell) facilitaven que casos com aquest passessin amb relativa freqüència.

Rotary Club de Terrassa